

Mijn naam is Saskia Schakel en ik ben net als jullie in deze buurt opgegroeid en hier naar school gegaan.

Ik heb net als jullie voor het eerst te maken gehad met oorlogen, en met name de Tweede Wereldoorlog aan het einde van de basisschoolperiode. Meesters, juffen, mn vader en mn moeder hebben me van alles verteld over Hitler, Jodenvervolging, Treinen, kampen, oorlog. 6 miljoen Joden zijn omgekomen. 70 miljoen mensen in totaal. Over de hele wereld, van alle geloven, van alle leeftijden.

Maar ja, ik was tien. Het waren een hoop cijfers, grote cijfers, maar wat ze precies zeiden, dat vond ik zo moeilijk te bevatten. Je kunt ermee rekenen. 6 miljoen joden bijvoorbeeld. Dat is 17.000 x het aantal waarmee we nu hier op dat plein staan. Of 150 x de Arena vol.

Pff, jeetje wat veel. Heel veel. En wat erg. Maar toch. Toch, blijft het zoiets groots. Zo groot dat het haast niet te begrijpen is. Net als hoe vliegtuigen vliegen bijvoorbeeld. Je kijkt ernaar, je weet dat ze blijven vliegen, maar hoe t precies kan en werkt. Dat is zo moeilijk te begrijpen.

En omdat het zo moeilijk te begrijpen is, en zo naar is, dat je er eigenlijk niet aan wil denken. Waarom staan we hier dan? Aan iets te denken wat we waarschijnlijk nooit echt zullen kunnen begrijpen?

Ik weet gelukkig, net als jullie, niet beter dan te leven in vrijheid. Vrijheid om zelf te doen en laten wat ik wil dus waarom, Waarom ben ik hier nu? En niet op school? Waarom zijn we niet aan het rekenen of schrijven, bezig met de toekomst, maar waarom staan we hier op deze plek?

Voor mij gebeurde er vorig jaar iets. Iets waardoor het echt werd, en niet alleen maar ging over grote getallen, nare cijfers, bombardementen en joden. Voor mij werd het echt toen ik hoorde dat er in mijn huis 22 mensen hebben gewoond. Ze waren Joods en zijn allemaal, alle 22, uit het huis weggehaald en naar kampen zijn gebracht. Zomaar. Om niets. Omdat ze Joods waren. De namen van deze mensen zijn bekend. Een jongen heette David Salomon ». David woonde in mijn huis. Het huis waar ik nu m'n huiswerk maak, eet, drink, en slaap. In dat huis woonde hij ook en hij deed waarschijnlijk hetzelfde. Misschien sliep hij wel ook op mijn kamer? Misschien studeerde hij ook wel? Misschien was hij wel verliefd?

David is 21 jaar geworden. Ik word over twee weken 23. Ik maak me nu al druk over wat ik moet vragen, wat voor taart ik wil eten en wie ik uit wil nodigen.

David heeft dat na zijn 21e niet meer gekund.

En toen voelde ik het opeens. Ik zou ook zomaar, opeens, op een dag uit mn huis, datzelfde huis, kunnen worden gehaald en op de trein worden gezet. Wat maakt mij anders dan David? Toen werd het opeens echt en toen wist ik waarom het zo belangrijk is dat we hier nu staan.

Voor hem, voor David, en voor al die anderen, van wie het aantal te groot is om te beseffen, te moeilijk te begrijpen, maar ook voor onszelf, daarom staan we hier. Niet omdat we er iets aan kunnen veranderen dat David er niet meer is. En ook niet om het allemaal precies te begrijpen. Maar wel omdat we samen voor moeten zorgen dat zoiets nooit, maar dan nooit meer gebeurt.

David Salomon

Amsterdam, 29 mei 1921

Auschwitz, 25 januari 1943

Inwoner

Bereikte de leeftijd van 21 jaar